

LBRIS

We know
books

ȚARĂ EȘUATĂ
VINDE PITICI
DE GRĂDINĂ

Octavian Hoandră

Prefață de Dan Andronic	8
Prefață de Ioan-Aurel Pop	10
Prefață de Letiția Ilea	12
Porția de Sictir Aristocratic cu Mănuși și Trabuc	14
De ce nu voi scrie în genunchi! De la „Pe aripile vântului“ la „afacerea sparanghelului“	17
România, sub „mantia sfântă a Diavolului“	20
Sclavia presei	24
Metoda „Vlad Țepeș“ și pensionarul român din secolul 21	28
„Societatea disciplinară“	31
„Omul nou“ există și tinerețea lui exală mirosuri fetide	34
De ce relația între Stat și cetățean s-a bazat doar pe forță?	37
Despre Diaspora și Nostalgie	40
Anosmia salvează România!	43
Pericolul neomarxismului, așa cum se vedea acum 80 de ani	46
Povești despre distrugerea și vânzarea României	49
De la izmene la chiloți „Zimmerli“ sau despre urcarea scoafei în copac	51
Morgan Freeman sau Eminescu. Campania electorală și salvarea României	55
Cu toții ne prefacem că votăm „proiecte“ și „oameni noi“	58
Vremea hienelor	60
Despre imbecili. Orban și neomarxiștii USR	63
Goethe, „tinerii intelectuali“ și Sfânta Parascheva	66
Ziaristii și bucuria pierdută a scrisului	69
„Degeaba veți cuceri lumea, dacă vă veți pierde sufletul“	72
Proștii vârstnici să cedeze locul proștilor tineri	74
România pe buza unei nevropatii periculoase	78
Alegeri	80
Ipocrita sinucidere zilnică	83
Portretul-robot al „noii generații europene“	85
O imagine înfiorătoare	86
Moartea sufletului nu vine cu bătrânețea, ci mai ales cu uitarea	88

Doctrina economică a PNL se regăsea în politica „prin noi înșine”	91
Să serbăm zilnic, și noi, minunea existenței noastre	94
Democrație cu păpușari și păpuși	97
Toarnă, toarnă, frate!	100
O lectură pentru vremelnicii puternici ai zilei	103
Iohannis și învățământul să mai aștepte!	106
„Poneiul roz“ a renăscut în ograda Clotildei!	109
Barna sau disprețul și aroganța „junilor căniți“	112
Cum am petrecut cinci nopți cu Salvador Allende	115
Pitești, 2.0. Resuscitarea odioasei stafii	118
Cum se vinde pe șest Transilvania (I)	122
Cum se vinde pe șest Transilvania (II)	125
Doar niște mii de trupuri goale, în saci de gunoi negri	131
România între găini și istorie	134
Nu mai suntem Turnul Eiffel	138
Sentințele Celui de Sus vin în Săptămâna Patimilor	143
Infarct de Ziua internațională a veceului	146
Schumpeter, Televiziunea și tinerii pitici de grădină români	149
Despre fericire în noua colonie penitenciară	152
Despre farmecul și sexualitatea piticilor de grădină	155
Limacșii, forme de viață ale nefericirii	159
Ce avem de apărat și ce avem de vândut	162
Să ucizi toate păsările cântătoare...	166
Din țara puțoilor întârziați	169
Niște balcanici expirați, obosiți și bolnavi...	172
TIFF - rezistența culturii în fața fricii	176
Scurt tratat de sinucidere în timpul TIFF-ului	177
Un pensionar care mângâie copacii, sau cum poți să ratezi un subiect de zile mari	181
De la băncile tricolore la Winners Open și la cele două zile de arest ale lui Florin Cățu	183
Niște bieți comedianți, supraviețuind prin concedii, umor și iluzii	187
Mici deranjuri, între ochelarii lui Barna și vagonul lui Drulă sau de ce nu ajung niciodată copiii de deținuți politic în Guvern	191

Transilvania prinsă în menghină (I)	194
Transilvania prinsă în menghină (II)	198
Transilvania prinsă în menghină (III)	203
Transilvania prinsă în menghină (IV)	207
Filosofia lui „fii dăștept și fă pe prostu’“	212
Pagini de suferință care (nu) vă vor afecta emoțional	217
Fortăreața pierdută sau cum am forțat un copil să se urce în pom	220
Crima de mediocritate securistoidă	224
O va ucide Uriășul Periferigerilerimini pe Greta Thurnberg? Sau pe Ludovic Orban?	227
Atacarea pilonilor încrederii românilor	230
Elogiu omului vechi	237
Ura și Răul din sâmburele sufletului	241
Omicron - un (alt) caz de mutilare	244
Dragostea în vremea holerei neomarxiste	247
Drumul spre societatea supravegheată și pedepsită	253
À la recherche de la souveraineté perdue	256
Europa nulităților și a birocraților - deriziunea unui fals paradis	260
Djokovic în parcul Sans-Souci	266
Generații fără amintiri - prea mult patos, prea puțină cerneală	269
Diavolul și martirii lui, piticii de grădină	272
Hoții de trotinete	275
Turnătorii și lașii, „calea europeană“ spre reeducare	277
Extinderea domeniului luptei în politica românească. Faza pe Weltanschauung-uri	280
Între Unter den Linden și Ganz Unten	284
Moartea lui „Homo sovieticus“, nașterea lui „Homo Globalis“	288
Amar ca fierea e glonțul patriei	292
Greaua zvârcolire a lui Goethe în mormânt	296
Coșmaruri actuale. De la masacrul de la porțile Kievului la scurta viață fericită a lui Florin Cîțu	300
Votul la 16 ani, salvarea din spatele clubului	303
Dispariția melancoliei naște monstruoșitate	306
Puitorul de plase și mine UDMR	309
Moartea de la capătul „listei de valori acceptate“: În căutarea trândăviei protectoare	313

IPRIS We know books Fricare și ipocrizie în mileniul trei	317
Frumoasa singurătate la TIFF. Cuțitul înfipt mișelește în spatele orașului de 5 stele	321
Summit-uri zaharisite. Un alt fel de „rahatizare“ a politicii	325
Îngenuncherea ca mod de existență la Români. În absența europenilor	328
Timpul orbirii. Egoism, naivitate, prostie - drumul spre răul programat	330
Alte glasuri, alte nenorociri	334
Generalul care și-a pierdut labirintul	339
Otrăvirea conștientă a lumii între Gotha și Davos	342
România între „mirele național“ și „slujire“ sau de ce trăim scârbos	347
Curajul ca un înger însângerat	350
Pactul cu Diavolul. Câteva anexe desecretizate ale acestui „contract“	354
Moartea Reginei, noua lume a „vițeilor cool“ și drumul spre condiționarea colectivă	358
Iarna vrajbei care va să vină	361
Vin axoloții!	364
N-am venit să țin un discurs... Perna de sub capul Cuvioasei Parascheva	367
O nouă acțiune a schizofreniei neomarxiste. Revenirea la rădăcinile naziste	370
Prăjituri pentru generali	374
Umbra lui Musk La Bran sau unde se adună șobolanii, miroase a ciură!	378
Clujul ca Viena la 1900... Parfumul mirosului propriilor vânturi	382
Ori suveran, ori slugă. Sau, poate, cerșetor în metroul politic al Europei	386
Pescarii, străinul și efemerida	389
Un popor trist, fără angoase	392
Dacă moare satul, n-are unde să se mai nască veșnicia...	396
Zell-Am-See sau Cornițel (am see)? Sînpaul sau Sankt Pölten? Fals tratat despre golf	399
O colonie tristă, fără de umor	402
Românii între Tândaală și Păcală sau Auf wiedersehen Liebe Schengen!	404
Sîndromul struțului prost	407
Privitul prin geam - o metodă de recuperare a sinelui. George Banu plutind deasupra Parisului	410
Păduchi mici visând la destine mari sau vina neasumată a derbedeului cu ștaif	413

Porția de Sictir Aristocratic cu Mănuși și Trabuc

Am mai scris asta. Îl iubesc pe Kurt Vonnegut, îi iubesc personajele, mai ales pe Billy Pilgrim și Kilgore Trout, din *Abatorul 5*. Îl iubesc pentru că era un dușman fățiș a tot ce înseamnă „political correctness“, pentru toată emoția și bucuria pe care mi le-a dat lectura cărților lui. Dar și pentru că niciodată până la el n-am auzit o atât de sinceră și minunată declarație de iubire și atașament față de acest minunat act al fumatului: „Am de gând să-i dau în judecată pe cei de la Brown & Williamson Tobacco Company, producătorii țigărilor Pall Mall, și o să le cer un milion de dolari despăgubire! Începând de la vârsta de 12 ani fumez, țigară de la țigară, doar Pall Mall fără filtru. Și, de ani buni, ei îmi promet – încă de pe pachet – că mă vor ucide. Dar am ajuns la vârsta de 82 de ani. Vă mulțumesc mult, ticăloși nenorociți! Sunt dependent de țigări. Și continui să sper că ele mă vor omorî. Un foc la un capăt și un neghiob la celălalt“.

Nu am putut dormi deloc bine timp de câteva nopți, de la apariția publică a celebrei fotografii „guvern, rupându-i-se de popor“. Pe de-o parte, am admirat curajul dlui Orban de a susține (și public) că este un fumător adevărat, pe de alta, de a se fi exprimat împotriva legii mizerabile, îndreptată, de fapt, asupra fumătorilor, și nu a fumatului. Lege care a deschis ușa distrugerii a mii de afaceri și a dat posibilitatea atacurilor asupra oricărei încercări a firmelor de gen de a înlocui țigara cu aparate care încălzesc tutunul, făcându-l mai puțin nociv. N-am văzut niciun fel de prevenție sau încercare de explicitare a fenomenului către tineri; doar acțiuni agresive asupra fumătorilor și a companiilor de tutun. Doar oameni umiliți, zgribuliți iarna la intrarea în restaurante și campanii agresive. Cu toate astea, consumul de gumă de mestecat cu nicotină nu pare a fi crescut... Însă asta e mai puțin important.

Fiind sub influența lecturii din Alain de Botton, fără să vreau, deodată, am transpus fotografia despre care vorbeam peste tabloul lui Jacques-Louis David, Moartea lui Socrate, despre care vorbește autorul *Consolărilor filosofiei*. Tabloul este expus la Metropolitan Museum of Art, a fost pictat de autor la Paris, în toamna anului 1786 (ne spune de Botton) și înfățișează ultimele clipe ale filosofului, înconjurat de soție și prieteni, întinzând mâna senin spre cupa cu cucuta otrăvitoare pe care

o va bea în semn de respect pentru legile Atenei, dar și pentru propria filosofie, la care nu a vrut să renunțe nici în fața tribunalului, nici a morții iminente.

Îl vedeam pe Orban în chip de Platon, fumând solemn, secondat de Raluca Turcan - Xantipa, reținută și serioasă, parcă pe picior de plecare. În jurul lor, prieteni în variate stări de lamentație; doar Criton - Bogdan Aurescu își privește, probabil, șeful, cu îngrijorare, fumând emoționat, până la „chiștoc“, elegant, cu mânuși de gumilastic, un trabuc. Chipul filosofului, (Ludovic Orban), degajat, cu un soi de fericire tembelă afișată, nu arată nici spectrul fricii, nici vreun regret. Parca încă n-a aflat că scaunul lui a fost antamat, din toamnă, pentru ilustrul nimeni, nibelungul Siegfried Mureșan... Faptul că un număr mare de cetățeni atenieni l-au găsit vinovat pe Socrate, așa cum și pe Orban milioane de cetățeni îl consideră incapabil, nu-i face pe niciunul - nici pe cel din tablou, nici pe cel din fotografie - să se îndoiască de propria persoană.

Am fost însă uluit de acest „Criton“ modern, Bogdan Aurescu. Coborât parcă din străvechea nobilime siciliană, întocmai ca Giuseppe Tomasi, duce de Palma și principe de Lampedusa, sau asemănându-se cu personajul său fabulos, *Ghepardul*, „crescut într-o Sicilie a vechilor mituri grecești, preumblat pe câmpurile ce inspiraseră lira lui Teocrit, unde visase poetul filosof de la Agrigento, înainte de a fi înghițit de vulcan“, vorba poetului... Dl Aurescu, cu șosete albastre, pantaloni negri, pantofi cu talpă de gumă și mânuși chirurgicale ședea cu distincția lui Odobescu și fuma cotorul trabucului cu prestața lui Churchill. Din spate, așa cum a fost fotografiat, poate fi oricând luat, nu-i așa, drept Che Guevara, Fidel sau oricare alt celebru fumător al ierbii din Vuelta Abajo... Cu siguranță că se gândea la traducerea în marile limbi de circulație a cărții despre Transilvania a președintelui Academiei române, profesorul, istoricul Ion Aurel Pop, sau la organizarea de către Ministerul de Externe a vreunui colocviu european, prin care să celebrăm ziua în care a avut loc prima aliniere la valorile comune europene, care a fost Trianonul.

Pata de culoare din fotografie este, orice am zice, Xantipa - doamna Turcan. Există o categorie de femei-politician desprinse, parcă, din bestiarul hollywoodian. Obosite de luminile reflectoarelor de la televiziuni, cu trecut incert, de pipițe nervoase, chinându-se în toate felurile să se lipească mai mult de cinci secunde de vreo privire. Le însoțește, pe majoritatea, același arsenal de gesturi, atât de ușor de recunoscut. Celelalte „trecute“ fără vârstă sunt femei cu multe compromisuri la activ, cărora nici menopauza nu le-a pricinuit vreo

tresărire de conștiință. „Ciocul mic!“. Ne amintim, nu?... E un efort continuu, aproape istovitor, și pentru asta, femeile din politica noastră trebuie felicitate. Efortul paralizant pe care l-au făcut la începuturile carierelor, acela de a-și verifica puterea de seducție, precum și cel de acum, de a-și mai dori încă să seducă. Nu poți să nu te înduioșezi când vezi asta...

Am notat undeva o frază a lui Eugen Negrici, o notă scrisă în timpul comunismului: „Oricât de reputat, intelectualul român poate fi văzut cărând toamna damigene. Complacerea în devălmășie, întreținută de regim, e pricina atâtor abandonuri intelectuale și, în genere, a incapacității noastre de a rezista în zonele înalte ale spiritului. Ea favorizează pășunismul, revenirea ciclică a puseelor sămănătoriste, explică gustul pentru românul popular, cu plăceri rustice, ușurința cu care alunecăm în vulgar și accesibil. Nu ne-ar strica, poate, o cură anuală de sictir aristocratic: mănuși, servitoare, discrete interdicții, ignorarea civilizată a celor de altă condiție și a faptelor de speță joasă“.

Suntem prea mici să-i înțelegem! Ar trebui să ne cerem scuze, nu să-i înjurăm. Noi nu pricepem, sau nu vrem să ne mai amintim „spiritul séparé-ului“, transmis peste generații. Poate chiar ar trebui să-i iubim pe acești intelectuali-politicieni, (căci sunt, nu-i așa, intelectuali, cu școli mari, „de securitate“!), așa cum sunt ei. Chiar dacă acum au șofer care le cară damigeana și bonă filipineză, sunt tot ei. Suntem tot noi, în fapt. Zonele înalte ale spiritului nu se potrivesc cu hăhăiala și cu vinul „de buturugă“, nici cu micii de la „Cocoșatu“. Dar noi ne potrivim cu toate acestea. Cu vulgarul, cu accesibilul, cu „suitul scroafei în copac“. Dacă nu am fi familiari cu toate acestea, nu ne-am prefăca că nu vedem această „aristocrație de cauciuc“, cu genți „Hermes“, cigars „Siglo VI“, șampanie Krug și foie-gras, care se adună prin séparé-urile cârciumilor, ca să nu-i vadă „pulimea“ asupra căreia își aruncă legile cretine, exact cum procedau mai vârstnicii lor colegi din aparatul Partidului Comunist.

Nu știu de ce ne mai ofuscăm, fără sens. Ne luăm, cu alte cuvinte, „porția de sictir aristocratic“. Mă includ, evident, și pe mine aici. Și mie îmi plac micii, slănina prăjită și atmosfera fulgurantă de „grătar“ cu prietenii. Diferența e între cei care își asumă (și) asta, și cei care fumează trabuc ca să fie văzuți și cred că a strâmba din nas în fața unei beri îi așază, fără altă „probă“, în plutonul „aristocrației“ politice. Când am fumat primul trabuc, prin 1976, barmanul de la Römischer Kaizer din Sibiu era un bătrânel simpatic, aparținând vechii elite interbelice, cu școala de bar făcută la Ritz. De la el am aflat, împreună cu alți colegi, istoria trabucurilor cubaneze. Când și ce trabuc anume fumezi în funcție

de vreme, umezeala din aer și ora din zi. Cum se taie, cum se aprind și cum se „răcesc“, când îți este sau nu să fumezi cigar... Dumnezeu să-l odihnească pe nea Sima, că multe am mai învățat de la el... Despre băuturi, despre cum să ne îmbrăcăm, despre cum și ce se face la o masă de restaurant și, mai ales, ce NU se face NICIODATĂ. Mai simt și acum gustul bun al havanelor românești „Intim Club“, sau al celor pe care ni le dădea nea Sima, „Partagás Eminentes“ - ce păcat că nu se mai fac azi nici unele, nici altele, alături de celebra „dublă-scurtă“ aburindă...

Regret, ca și Livius Ciocârlie, una din marile conștiințe ale culturii române, că „... stările fundamentale, cum sunt prostia, mediocritatea, inerția nu se pot exprima. Se pot numai manifesta. (...) Astfel, mă terorizează sentimentul de vinovăție produs de suferințele celor apropiați pentru care nu pot face nimic. Nu mă mângâie nici satisfacția, din păcate inexistentă, de pe urma capacității de a le îndura pe ale mele fără să mă plâng“.

6 iunie 2020

De ce nu voi scrie în genunchi! De la „Pe aripile vântului“ la „afacerea sparanghelului“

„Una din caracteristicile frapante ale unor opere - citesc într-o carte de popularizare a artei- este tocmai capacitatea de a ne stârni interesul pentru lucrurile devenite de mult plictisitoare. Ele pot trezi farmecul unor trăiri pe care familiaritatea ne face să le trecem cu vederea. Contemplarea acestor opere de artă ne redă capacitatea de apreciere. Marii artiști știu să ne atragă atenția asupra celor mai delicate, mai înălțătoare și mai enigmatice aspecte ale lumii; ei ne pot ajuta să renunțăm la desconsiderarea grăbită a lucrurilor și să învățăm cum să căutăm pentru a descoperi, în mediul care ne înconjoară, ceea ce Hopper sau de Hooch, Cézanne sau Rembrandt au găsit într-al lor“.

În aceeași cheie, cu siguranță că putem vorbi și de marile filme. Filmul este viață și îl putem asimila cu cele mai minunate și imense posibilități de a face incursiuni în alte vieți, pe care nu le-am trăit și pe care nu le vom putea trăi niciodată. Zilele trecute, *Pe aripile vântului*, un film monumental al Lumii a fost interzis pe platformele HBO și Netflix. Pentru că ar avea, spun cei care au avut inițiativa acestei întreprinderi, accente rasiste. Au fost vandalizate statuile lui Winston Churchill

și Cristofor Columb. Mărturisesc că sunt șocat de aceste pusee de *mancurtizare* sau, mai bine spus, de *globalizare a mancurtizării*, cum spunea Cozmin Gușă într-un text publicat pe facebook. De unde vine această povară, din câte se vede, din ce în ce mai grea, care se revarsă asupra lumii? E o întrebare foarte bună.

Probabil că în curând vom ajunge să fim controlați în propriile noastre case, ce anume citim, dacă nu cumva fumăm, sau la ce filme ne uităm. Sper să treacă suficient timp și să nu mai fiu pe aici când acest soi de „political correctness“ se va instala și la noi. Am recitat de curând *A supraveghea și a pedepsi*, a lui Michel Foucault. Cred că mulți dintre cetățenii și politicienii trăitori în România de azi ar trebui să o citească. De recitat, nu cred că se poate vorbi la oameni care, așa cum spune Rousseau, devin răi pentru că se știu priviți de ceilalți. Știindu-se văzuți de o țară întreagă, vor să pară superiori tuturor, astfel că „niciunul nu-și află binele decât în răul celui alt“. Sau, cum ar spune Gombrowicz, există oameni (poate și noi suntem printre aceștia!) care vor să trăiască în mintea celorlalți un alt fel de viață, închipuită. Iar ca aceasta să se întâmple aieva, se străduiesc să pară altceva decât ce sunt cu adevărat.

De ce cer recitirea cărții lui Foucault? Pentru că ea abordează principiile societății disciplinare-milițienesci pe care am putut s-o probăm cu toții cu ocazia declanșării pandemiei de coronavirus. Poate vor înțelege cu toții că a răta oamenilor că pot fi și că sunt supravegheați este o formă brutală de a le răpi intimitatea, o modalitate de a-i face fragili și slabi. Poate se vor gândi și vor analiza dacă într-o democrație adevărată poate exista o relație de putere între Stat și societate. Ea generează atribuirea capacității de a fixa reguli și obligații unei persoane. Mancurtizarea este acea acțiune care permite unei persoane sau mai multora să domine o societate, doar fiindcă indivizii mancurtizați o consideră (le consideră) superioară (superioare). Dar a nu sta în genunchi și a nu te supune nu înseamnă că ai luat-o pe calea greșită, ci a nu fi de acord că cineva, oricine ar fi el, își poate exercita puterea asupra ta. Iar asta înseamnă, în fapt, să-ți afirmi libertatea. Un astfel de caz, în care mancurtizarea românească a căpătat valențe triste și rușinoase, dar mai ales dureroase, a fost celebrul caz al „sparanghelului“.

Revenind la sparanghel: „În afara folosirii lui ca ingredient și bun vandabil, sparanghelul nu era deloc interesant pentru cetățeanul francez al secolului al XIX-lea; asta până în 1880, când Édouard Manet realizează portretul delicat al câtorva tulpini, atrăgând atenția lumii asupra farmecului ascuns al acestei plante perene comestibile. Recuperând astfel condiția umilei legume, tabloul înfățișează astăzi

o farfurie cu sparanghel ca simbol al unei vieți bune și decente. (...) Trebuie să încercăm să regăsim bunătatea și frumusețea sub straturile de obișnuință și rutină“.

Dacă vorbim despre Germania, care a ales untul, aceste sfaturi pot fi valabile. Valabile și „românește“, în trecut. Și în timpul lui Ceaușescu aveam concetățeni „diasporezi“, numai că atât ei, care plecaseră, cât și noi, care rămăseserăm acasă le ziceam „refugiați economic“, tocmai pentru a-i delimita de „refugiații politic“. Cu remarca dureroasă că aceia erau mult mai cinstiți cu ei și cu cei pe care îi lăsaseră acasă. Adică nu dădeau nimănui sfaturi, și nu căutau să pară altceva decât ceea ce erau. Drept care erau și respectați.

Au fost închise școlile, universitățile, teatrele, restaurantele, hotelurile, a fost interzisă circulația. A apărut obligația, sub cele mai drastice amenzi din lume, de a rămâne „arestați“ în case. Doar miile de sclavi care trebuiau să meargă în Germania, la recoltat de sparanghel, au circulat liber, fără nicio restricție. Un telefon de la stăpânul de sclavi și sclavul s-a conformat. Pentru români, de la întâmplarea aceasta mizerabilă, pentru toata istoria acestui popor, până la sfârșitul ei, sparanghelul, această legumă inofensivă, va reprezenta întotdeauna rușinea. Mie mi-a fost, mărturisesc, rușine. Nimeni n-a protestat, nu s-a făcut gaură în cer când, în sfârșit, am aflat, cu toții, cât de mult ne „apreciază“ Europa, dar și care este adevărata față a politicianului român. Mi-a fost rușine în aceeași măsură ca și atunci când adevărul despre anchetele DNA a ieșit la iveală, când am aflat despre destinele mutilate, de sutele de oameni achitați în instanțe fiindcă „fapta nu exista“, de anchetele lui Portocală și Onea și când doar câțiva dintre români s-au revoltat. „Mancurtul nu mai știe cine e, din ce neam se trage, nu-și cunoaște numele, nu-și amintește copilăria, tatăl, mama - într-un cuvânt, nu are conștiința de sine a unei ființe omenești. Lipsit de personalitate, mancurtul prezintă numeroase avantaje economice. E totuna cu o făptură necuvântătoare și de aceea întrutotul obedient și inofensiv. Nu se gândește niciodată la evadare. Pentru orice stăpân de sclavi, revoltă lor e lucrul cel mai de temut. Mancurtul e, în felul lui, singura excepție. Lumii lui lăuntrice îi e străin imboldul la revoltă, la nesupunere“. (Acum, că am citat din Cinghiz Aitmatov, pot fi cu ușurință „denunțat“ ca admirator al Rusiei și, implicit, al lui Putin, după obiceiul celor care nu sunt în stare de un răspuns inteligent).

Mi-a fost extrem de rușine că țara mea, prin conducătorii ei, a ales să treacă sub tăcere chiar actul de naștere al acestei țări, Tratatul de la Trianon, și poporul, în marea lui parte, a tăcut.

Am fost naiv când, cu multă vreme în urmă, vedeam la televizor mari demonstrații împotriva globalismului. În naivitatea mea credeam că globalismul înseamnă doar libertatea de a călători, de a cunoaște culturi, de a împărtăși sentimente și trăiri cu semenii din lumea întreagă. Am fost naiv și când George Soros împreună cu Alin Teodorescu au venit la Cluj să propovăduiască așa-zisa „societate deschisă“. „Naivität ist ein betragen, wo man nicht acht darauf hat, ab man vom anderen beurteilt wird“ - spune Kant, în „Menschenkunde“. „Naivitatea este o purtare prin care nu bagi în seamă că vei fi judecat de alții“. Ne apropiem de clipa mancurtizării globalismului. Michelangelo va fi judecat și declarat vinovat, fiindcă n-a pictat niciun om de culoare și n-a sculptat nicio statuie de afro. Cărțile lui Breban și Buzura (ca să nu mai vorbim de înaintașii literaturii noastre!) vor fi arse, pentru că n-au nici un personaj de proveniență romă. De asemenea, istoria va trebui rejudecată și în final ștersă, deoarece niciuna din marile noastre personalități care au murit pentru țară n-au dat dovadă de „political correctness“. Iar „marele“ doctor Arafat, specialist în achizițiile publice de salvări și tuburi de oxigen, trebuie crezut în orice circumstanțe. În naivitatea noastră, noi nu putem judeca ceea ce vedem. Adică niște cozi imense, formate din sute de bătrâni, bolnavi cronic, scoși cu forța din spitale acum trei luni, așteptând tratamente sau consultații. Ba, în naivitatea noastră, ne mai pomenim și să cerem o statistică a celor morți în timpul pandemiei. Bolnavi cărora li s-a interzis să fie internați. Că vrem să vedem, că unii sunt plătiți să nu vadă, că vom avea curaj sau nu să mai vorbim, spectrul globalizării și implicit al mancurtizării stă în fața noastră.

13 iunie 2020

România, sub „mantia sfântă a Diavolului“

În anul 1795, un tânăr medic și filosof german de numai 20 de ani, adept al ideilor lui Immanuel Kant, pe nume Erhardt Benjamin publică în Philosophisches Journal o apologie a Diavolului. Răutatea pură, după principiile acestuia, constă în următoarele reguli de viață:

1. Nu fi niciodată sincer și arată-te a fi ca atare. Pentru că dacă spui adevărul, ceilalți pot conta pe cuvântul tău; tu îi slujești pe ei, iar ei nu te slujesc pe tine.
2. Nu recunoaște nicio proprietate, dar afirmă că proprietatea este

sacră și inviolabilă și însușește-ți tot. Dacă tu nu poți să posezi totul fără să ți se opună nimeni, totul depinde de tine.

3. Servește-te de moralitatea celorlalți ca de o slăbiciune pentru a-ți atinge scopurile. Îndeamnă-i pe toți la păcat, în timp ce tu pari să recunoști necesitatea moralității.

4. Nu iubi pe nimeni.

5. Fă-l nefericit pe oricine vrea să depindă de tine. 6. Fii pe deplin coerent și nu te căi niciodată de nimic. Ce-ai hotărât o dată, fă și pe urmă vei vedea ce va fi. Astfel îți vei demonstra întreaga independență, iar prin coerența acțiunilor tale vei părea un om drept, ceea ce îți va da un mijloc abil de a-i transforma pe ceilalți în sclavi ai tăi înainte ca aceștia să-și poată da seama de asta.

Dacă ne vom propune să închidem ochii și să ne imaginăm un portret din lumea politică potrivit acestor ipoteze ale moralității bazate pe răul pur, cu siguranță că, fără nicio oscilație, în ochii minții ne va apărea în prima fracțiune de secundă chipul lui Traian Băsescu. Zilele trecute acesta, cu lanțurile invizibile ale turnătorului la Securitatea lui Ceaușescu din ce în ce mai strânse în jurul gâtului, a slobozit o postare în care spunea românilor ce vinovății crunte au Laura Codruța Kövesi, dar, mai ales, Franz Timmermans, care cerea una-ntruna dosare de politicieni români, distruși. Nu mă îndoiesc că e un lucru adevărat. Dar cum s-a ajuns aici? Simplu. Ne spune foarte precis Dan Andronic, într-un text publicat acum câteva zile. „Nu mai am de mult îndoieli că generalul Florian Coldea a fost un pion sub steag străin, sau că Laura Codruța Kövesi avea deasupra capului o umbrelă mult mai generoasă decât cea pe care i-o dăduse inițial Traian Băsescu. Au avut o misiune, au îndeplinit-o, așa că stau liniștiți. Nici măcar pandemia nu-i deranjează. Unul cheltuiește milioanele de euro puse de-a lungul timpului pe numele altora, iar fosta parteneră este modelul anti-corupției la nivel european, pe bani foarte mulți. Cei 262 de oameni achitați în dosarele DNA în ultimul an sunt doar un mic amănunt care nu poate să tulbure tăcerea care-i înconjoară. Iar pe ziaristii și analiștii atât de vocali în apărarea independenței și suveranității îi înțelegem: e foarte greu să te dezici de trecutul nu foarte îndepărtat!“.

Personal, sunt de acord cu pensiile speciale uriașe ale magistraților, cu o condiție. Aceea ca înainte de a beneficia de atâția bani, acești domni și doamne magistrați de la Înalta Curte de Casație și Justiție și Consiliul Superior al Magistraturii să-și ia inima în dinți și să-și adune la un loc întreaga demnitate de care sunt în stare. Să procedeze așa ca

și acum, când s-au strâns, îngrijorați pentru a-și hotărî poziția față de impozitarea propriilor pensii. Să se adune cu toții pentru a spune românilor ce anume s-a întâmplat cu Justiția, începând de la Băsescu și Monica Macovei, și trecând prin Kövesi, Livia Stanciu (cunoscută din cazul strigător la cer al bieteii Mariana Rarinca!), Augustin Lazăr, torționar al disidentului Iulius Filip. Cristina Tarcea, fosta președintă a ÎCCJ, căreia i se părea că România a semnat prea devreme Convenția Drepturilor Omului, Raluca Prună, care afirma că Drepturile Omului sunt un lux(!), Cătălin Predoiu, care și-a făcut un scop din a desființa „Secția Specială de cercetare a magistraților“, Ana Birchall, care a fost filmată dând șpagă candidatului Mircea Geoană!... Să ne spună și nouă, contribuabililor care le plătim pensiile, cum au fost posibile anchete cu tortură, condamnări ordonate de SRI, oameni nevinovați omorâți în pușcării (cazul judecătorului Stan Mustăță), să știm și noi cum a funcționat DNA și toată această diabolică structură a unei așa-zise justiții care „cântă“ pe partituri scrise de ambasadele străine, care nu mai pridideau cu laude la adresa abominabilelor și diavoleștilor acțiuni, care au distrus mii de afaceri românești, mii de destine, de familii, de vieți. Oare am putea afla, oficial, cum au putut exista expertize falsificate, convorbiri telefonice (mii de ore) ascultate ilegal și rediate trunchiat? Despre „echipele mixte“, despre folosirea rușinoasei „instituii a denunțatorului“, despre arestările de la șase dimineța, despre tortura în timpul interogatoriilor, despre amenințarea fățișă a judecătorilor care nu „jucau“ după cum „cântau“ procurorii DNA și despre atâtea alte abominații petrecute în România secolului 21. Săptămâna aceasta, toată presa a fost inundată de dezvăluiri despre judecătorul Corneliu Bogdan Tudoran, care se pare că făcea parte dintr-un grup nelegitim de interese economice, dând o sentință ilegală, dar favorabilă „grupului“ său, în timp ce era internat la spitalul de psihiatrie (!). Fapte ce se petrec acum, când marii magistrați ai Justiției Române se îngrijorează pentru pensiile lor. uriașe. Iar judecătorul Tudoran nu poate fi anchetat, având, se zice, sprijinul unui procuror de la SIII care blochează ancheta. Așa se lucrează la distrugerea capitalului românesc și la distrugerea de destine. Mâna Diavolului a intrat adânc în esența multor instituții fundamentale ale României. Singura care a scăpat într-o oarecare măsură de Diavoliadă este SRI. Și asta, doar datorită curajului șefului ei, Eduard Hellwig. Puțini știu, sau pot să-și imagineze ce riscuri și presiuni imense și-a asumat acesta când l-a dat afară pe Florian Coldea și un mare număr de generali care au trecut, odată cu începutul președinției lui Traian Băsescu, în oastea diavolului. Pe Hellwig l-au salvat doar calitatea sa umană, spiritul etic și cultura acumulată în anii studenției clujene, cu marii profesori meritoși și onești pe care a avut norocul să-i aibă.

Nu cred că cer prea mult: sunt multi magistrați cu Onoare, care trăiesc în cinste și demnitate, cunoscători ai Dreptului, care să se adune aidoma celor care vorbesc, la ora când scriu aceste rânduri, despre pensiile lor, și să ne spună o dată pentru totdeauna ce s-a întâmplat cu Justiția noastră. Să știm, măcar acum, când răul a fost făcut și încă se mai face, dacă mai dorim să avem o justiție care este pusă în slujba adevărului și nu împotriva lui. Le cer să analizeze dacă ei mai pot rezista să și trăiască viața în imperiul blestemat al Diavolului, sau ridică fruntea, ca niște creștini ce se află. Au și ei familii, au vieți... Mânia lui Dumnezeu nu iartă, din câte știu, chiar dacă uneori se lasă așteptată. Se întreabă mulți de unde vine ca din senin un cancer, un accident, o boală incurabilă în familiile lor, uneori chiar la copiii lor, fără să se gândească cât anume din viața lor a aparținut lui Dumnezeu și cât Diavolului... Sunt oamenii aceștia care se hotărăsc, acum, cu greu dacă să se schimbe și să devină alții, să nu mai fie ei cei care au distrus destine, cei care pentru mărire și bogății și-au vândut sufletul... Oamenii care devin „ai Diavolului“ sub șantaj, pentru bani, sau din pură plăcere de a-și distruge semenul, știindu-se priviți de ceilalți. Nu reușesc cu propriile mijloace sau cu propriile calități sa le devină altora superiori, deși își doresc asta mai presus de orice. Atunci încep să urască. Să-și urască și să vrea să-și domine și să-și distrugă semenii, cu forța pe care le-o dă o instituție de forță. Cum ar zice Rousseau : „... astfel încât niciunul dintre aceștia nu-și mai află binele decât în răul celuilalt“.

Cred că cei care au luat puterea după 1989 sunt, în străfundul sufletelor lor vândute, exact astfel de oameni. Totul a început cu o crimă de neiertat. Împușcarea în Sfânta Zi de Crăciun a lui Ceaușescu. Odios, dictator, dar omorârea unui om, tot crimă și tot păcat se numește. Apoi, acești oameni nu ne-au mai părăsit, însoțindu-ne din conducerea țării, de atunci și până azi, când ne sufocă de pe ecranele televizoarelor. Oameni ca Ion Iliescu, Traian Băsescu, ofițer de Securitate, șef al misiunii ceaușiste la Anvers, colaborator al Securității și distrugător de destine, atunci, dar și în cei 10 ani de președinție, Theodor Stolojan, - securist cu funcție înaltă în aparatul economic ceaușist, scăpat prin minune diavolească de condamnare în „uitatul“ dosar Megapower, Daniel Dăianu, de asemenea, ofițer din Securitatea dictatorului, Mugur Isărescu, eternul guvernator al BNR, recent deconspirat ca turnător la Securitate al străinilor, dar și al colegilor lui români. I-am numit doar pe aceștia, fiindcă sunt figuri marcante și cunoscute. Dar în urma și în jurul lor există rețele întregi de oameni: familii, copii, subordonați, ființe după chipul și asemănarea lor. De sub pulpana acestora a apărut USSR PLUS, un partid făurit de mulți urmași ai vechilor securiști, tineri cu școli bune, în occident,

care își propun, (Doamne ferește!) să ne salveze... Cum Dracu' (tot el e de invocat!), între toți magistrații pensionari, sau încă în funcție, dar și între figurile marcante ale politicii care ne fac, încă de dinainte de '89 viața așa cum este, nu se află nici măcar un singur disident? Cum Dracu' nu s-a născut din „spuma mărilor“ un partid format din copii de disidenți și deținuți politic din timpul dictaturii ceaușiste?

Trăim ca țară și ca popor sub mantia grea a Diavolului. Ce ne mai ține pe linia de plutire este doar nu număr, încă semnificativ de oameni din Justiție, politică, presă, din alte instituții, care se luptă cu minciuna care ni se servește drept adevăr, nu fără imense riscuri. Fiindcă se luptă cu o uriașă mașină de propagandă, subvenționată din greu cu bani, sume uriașe. Depinde doar de aceștia să ieșim cu fața curată, dacă va fi să ieșim. Pentru că, așa cum ne spune Baudelaire, „Cea mai iscusită viclenie a Diavolului este aceea de a ne convinge că nu există“.

20 iunie 2020

Sclavia presei

N-am învățat nici până acum, cu toate că unii dintre noi am trăit experiența mutilantă a comunismului, să asumăm istoria a tot ce am trăit ca pe o rescriere a prezentului. Astfel vedem cum trecutul nu mai dă niciun fel de lecție timpului în care trăim.

Încă din 1946, Paul Valéry observa în *Regards sur le monde actuel* că „Rezultatul luptelor politice e faptul că tulbură și falsifică în mintea oamenilor noțiunea ordinii de importanță a întrebărilor și a ordinii de urgență. Lucrurile vitale sunt mascate de cele pur și simplu comode. Cele de viitor, de cele imediate. Cele necesare, de cele la îndemâna simțurilor. Cele adânci și domoale, de cele existente. Tot ce ține de politica practică e cu necesitate superficial“. Cu toate astea, n-am învățat nici până acum, cu toate că unii dintre noi am trăit experiența mutilantă a comunismului, să asumăm istoria a tot ce am trăit ca pe o rescriere a prezentului. Astfel, vedem cum trecutul nu mai dă nici un fel de lecție timpului în care trăim. Simbriași, de la cei mari, cu milioanele la jeb și până la tinerii imberbi care se adună în piețe, la comanda lui Soros (în sens generic!) de pe facebook, gândindu-se pentru ce sex sau gen „optează“, ocupă azi ecranele vieții. Nici n-a trecut multă vreme de când bolșevicii cereau urlând din toți rărunchii: „Treceți cu buretele peste trecut!“ și iată că „majoritățile“ formate mai

ales din analfabeți funcțional se grăbesc să doboare statuile... Ce va fi, așadar, cu noi? Cred că orice om întreg la minte trăiește sub spectrul acestei întrebări. Dacă vom fi de acord să îngropăm trecutul, atunci va trebui cumva să reflectăm, mai întâi asupra vanității și a orgoliului nemăsurat care ne stăpânește și cele mai neînsemnate acțiuni. De obicei, în dialectica stărilor sentimentale avem de ales tot între o stângă și o dreaptă: astfel, la stânga găsim invidia și resentimentul, echilibrul dreptei venind cu orgoliul ei nemăsurat. În tabloul jalnic de azi, personalizând, avem la așa-zisa dreaptă individul tarat de alcool, iar la stânga pe cel ce nu e în stare să încropească o frază, vorbind doar în propoziții scurte, facile. Toate acestea, pe fondul în care valoarea și conduita intelectualului public a poposit în mocirla pecuniară. Ne amintim de „elita“ filosofico-scriitoricească, adulând un sclerată cavernicol. Pe de altă parte, nici presa nu se mai bucură de un nivel de la care să poată propune o dezbatere publică verosimilă. Claude Karnoouh observa undeva un fapt care se perpetuează. Anume că devenirea oamenilor nu mai poate fi văzută decât într-un relativism total. Pe parcursul a șapte ani, la *Realitatea românească*, difuzată pe Realitatea TV condusă de Cozmin Gușă, am încercat să propun telespectatorilor modelul intelectualului de prestigiu, al academicianului, al marelui profesor, al „maestrului“, tocmai fiindcă știam că, de fapt, o mare parte a populației preferă mai degrabă figura așa-zisului „jurnalist de modă nouă“, cu parti-pris-uri, fără talent, fără o cultură solidă, care cunoaște vag limba română, dar care își construiește cultul propriei celebrități mediatice prin amestecul de vedetă decerebrată a manelelor și de sportiv bătăran.

Și totuși, în Germania anului 1985, poate cel mai curajos și talentat jurnalist de investigații, Günter Wallraff, renumit pentru reportajele sale sub acoperire, publică o carte care va arunca, pur și simplu în aer Republica Federală Germană - așa cum se numea Germania încă neunită cu partea ei estică. *Ganz unten* (Cel mai insignifiant dintre insignifianți), cartea scrisă după o muncă de doi ani, în care Wallraff a trăit sub identitatea falsă a unui imigrant turc, cănindu-și părul și schimbându-și culoarea ochilor cu lentile de contact, a aruncat în aer scena publică și politică a Germaniei, prin dezvăluirile despre tratamentul inuman aplicat de nemți imigranților turci. Scandalul imens a reușit să schimbe radical tratamentul grotesc al „mâinii de lucru ieftine“ venite din Turcia. Numai că, pe atunci, Germania era condusă de Helmut Kohl, al cărui mandat de cancelar a durat 17 ani, cu doi ani mai mult decât cel al lui Adenauer. Acesta a fost cel mai lung mandat al unui cancelar german de la Otto von Bismark. Kohl este considerat principalul arhitect al reunificării Germaniei și al Tratatului de la Maastricht care a format Uniunea Europeană, fiind descris de către